

— Да!... Да! Значи и ти!... и ти казвашъ, че има Богъ!... Има сждъ!

Бързаковъ. Да! Има Богъ! има сждъ на правдата!... И всѣки ще отговаря за дѣлата си.

Калчо (умолително прегръща Бързакова) Не, не! Ти искашъ да ми се отплатишъ. Защото сега — азъ съмъ слабия... Ако е тъй: — знай, че единъ день, въ предсмъртенъ часъ, като мене, ще си спомнишъ за мжкитѣ ми и ще се каешъ...

— Ако е тъй — нека Богъ ме сжди! Но да го отрека — азъ нѣмамъ сили.

Калчо Калцунковъ, сѣда сломенъ.

VII.

Кона Калцункова внесе сладко, но Бързаковъ отказва.

Настава дълго мълчание.

Калчо... Изгубенъ съмъ!... Вѣрвпмъ ти! Ти нѣма да ме лъжешъ... Азъ умирамъ. Прости ми за всичко, за всичко що съмъ ти причинилъ.

Бързаковъ. Прощавамъ ви г-нъ Калцунковъ.

Калчо Калцунковъ, трѣсва глава, дошла му нѣкаква мисълъ.

Калчо (Вика къмъ другата стая) Кочо, сине, Кочо!

Гласа на Кочо:

Какво искашъ, татко.

Калчо. Иди за попъ Кръстя. Кажу му, че искамъ да се изповѣдамъ. Да си вземе требитѣ и да дойде...

Гласа на Кочо:

Отивамъ татко.